

Лекція № 1

ВСТУП У ФІЗІОЛОГІЮ.

ЗАГАЛЬНА ФІЗІОЛОГІЯ

ЗБУДЛИВИХ ТКАНИН

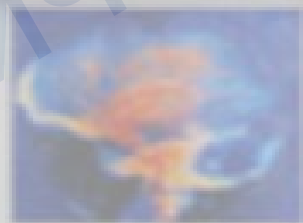
1. Предмет і завдання фізіології. Зв'язок з іншими науками.
2. Методи фізіологічних досліджень.
3. Основні історичні етапи розвитку фізіології.
4. Загальна фізіологія збудливих тканин.
5. Біоелектричні явища у тканинах.
6. Зміни збудливості у циклі збудження.
7. Проведення збудження по нервових волокнах.

ЛЮДИНА

Навчальний атлас

з анатомії

1. ПРЕДМЕТ І ЗАВДАННЯ ФІЗІОЛОГІЇ. ЗВ'ЯЗОК З ІНШИМИ НАУКАМИ

ПРЕДМЕТ І ЗАВДАННЯ ФІЗІОЛОГІЇ

Фізіологія (грец.physis - природа, logos – вчення) – наука, що вивчає закономірності **функціонування** живих організмів, їх окремих систем, органів, тканин і клітин.

Завдання фізіології.

1. вивчити суть фізіологічних процесів та їх проявів у динаміці функцій окремих органів, систем й цілісного організму людини;
2. вивчити нервову та ендокринну регуляцію діяльності організму людини, його органів і систем;
3. вивчити вікові, статеві та індивідуальні особливості функцій організму людини;
4. вивчити зміни окремих фізіологічних функцій організму людини під час виконання фізичних навантажень та основні механізми адаптаційних процесів.

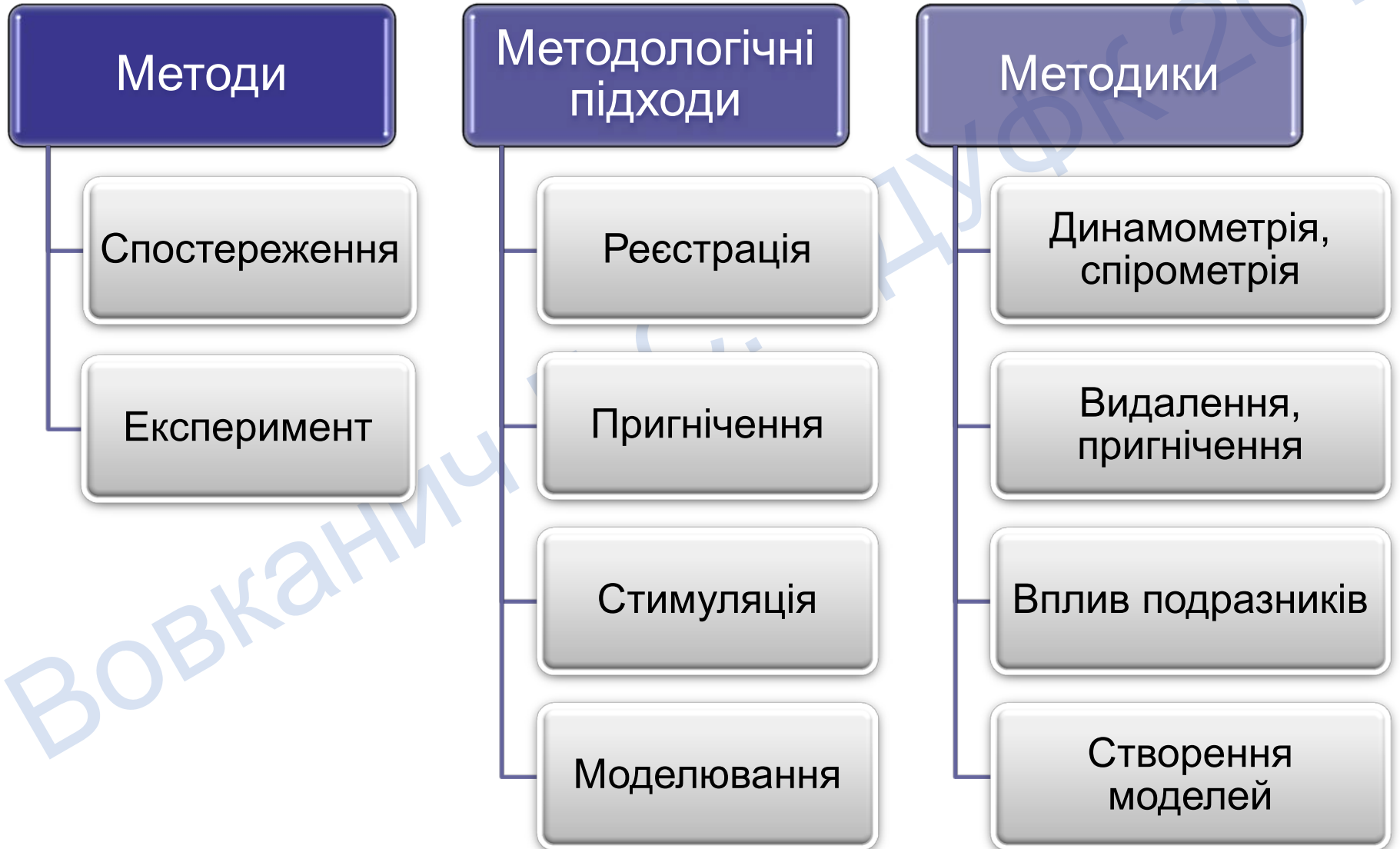
ЗВ'ЯЗОК ФІЗІОЛОГІЇ З ІНШИМИ НАУКАМИ

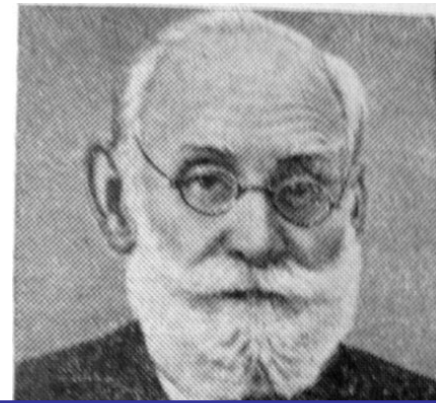

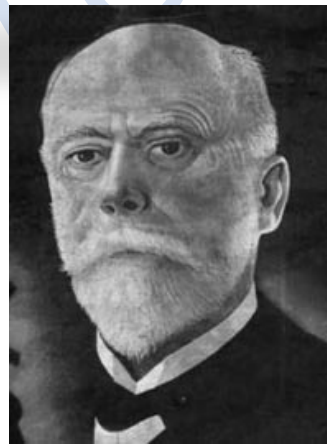
2. МЕТОДИ ФІЗІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

МЕТОДИ І МЕТОДОЛОГІЯ ФІЗІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

3. ОСНОВНІ ІСТОРИЧНІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ ФІЗІОЛОГІЇ

ПЕРШІ ЕТАПИ РОЗВИТКУ

К.Гален (129-201) – перший фізіолог-експериментатор. Вивчав рух крові по судинах, дихальні м'язи, нервову систему.

У.Гарвей (1628) - показав існування кровообігу, описав рух крові по судинах, вказав на роль у ньому серця.

М.Мальпігі (1694) - відкрив форменні елементи крові, альвеолярну будову легень, а також зв'язок артерій з венами через капіляри.

Р.Декарт (1644) – запропонував поняття рефлексу.

С.Хейлс (1733) – вперше виміряв артеріальний тиск.

І.Прохаска (1794) - запропонував термін “рефлекс”.

Л.Гальвані (1791) – відкрив біоелектричні явища.

ЕТАП ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ ФІЗІОЛОГІЇ

В.Басов (1848) – операція по накладанню хронічної фістули.

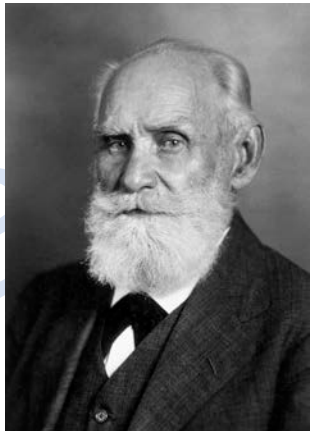

І.М.Сеченов (1863) - "батько" сучасної фізіології, автор вчення про гази крові, явища гальмування і сумації у ЦНС, центрально-нервової теорії втоми, активний відпочинок, рефлексорну теорію діяльності ЦНС.

М.Миславський (1885) – відкрив "дихальний центр".

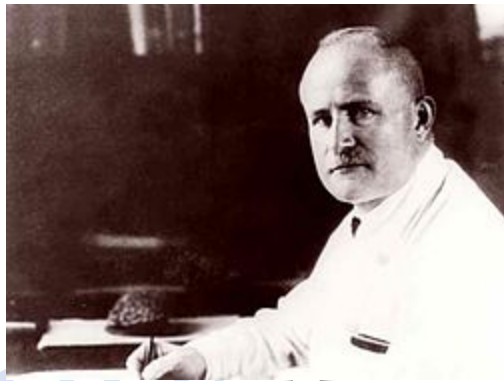
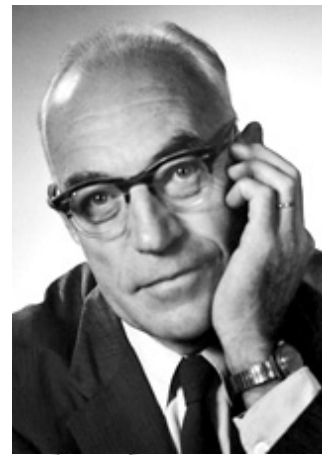
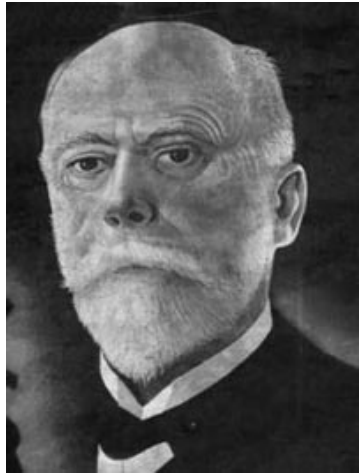
П.Овсянніков (1871) – відкрив судиноруховий центр.

М.Є.Введенський (1852-1922) – вивчав явища оптимуму і песимуму подразнення, лабільності, втоми нервів і ін.

І.П.Павлов (1846-1936) – Нобелівська премія (1904) за роботи у галузі фізіології травлення. Досліджував вплив НС на діяльність серця, розробив і вдосконалив методи хірургічних втручань, створив вчення про типи ВНД дві сигнальні системи і динамічний стереотип, виділив умовні рефлекси.

ЕТАП ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОЇ ФІЗІОЛОГІЇ

В.Ейнтховен (1904) – вперше зареєстрована ЕКГ.

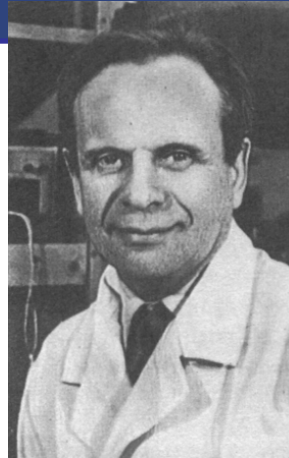
Г.Бергер (1929) – вперше зареєстрував ЕЕГ людини.

А.Ходжкін, Е.Хакслі та Д.Екклс(1952) – мембранна теорія біоелектричних потенціалів.

А.Хакслі (1957) – теорія скорочення скелетних м'язів.

Б.Катц (1968) – механізм синапатичної передачі збудження.

СУЧАСНИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ ФІЗІОЛОГІЇ

Богомолець О.О. – патофізіолог, ендокринолог, геронтолог, очолив Інститут клінічної фізіології Академії наук УРСР (1934), на сьогодні - Інститут фізіології імені О. О. Богомольця НАН України.

Шуба М.Ф. – засновник Українського біофізичного товариства, засновник наукової школи з дослідження фізіології і біофізики гладеньких м'язів.

Костюк П.Г. - створив наукову школу з молекулярної і клітинної фізіології

Мойбенко О.О. - патофізіолог, кардіолог, академік НАН України.

Кришталь О.О. – нейрофізіолог, біофізик, провідний фахівець напрямку молекулярної фізіології

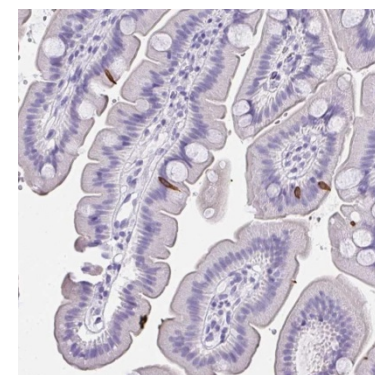

4. ЗАГАЛЬНА ФІЗІОЛОГІЯ
ЗБУДЛИВИХ ТКАНИН

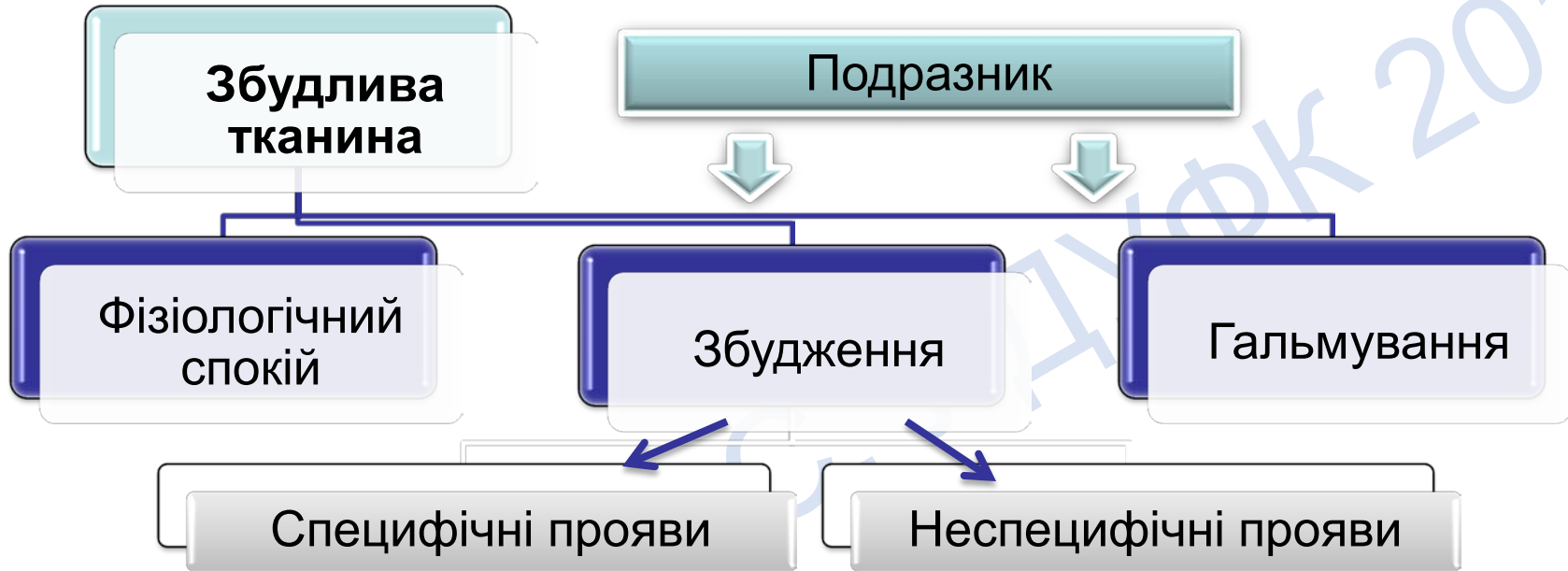
Вовканич Л.С.

2019

ХАРАКТЕРИСТИКА ЗБУДЛИВИХ ТКАНИН

ХАРАКТЕРИСТИКА ЗБУДЛИВИХ ТКАНИН

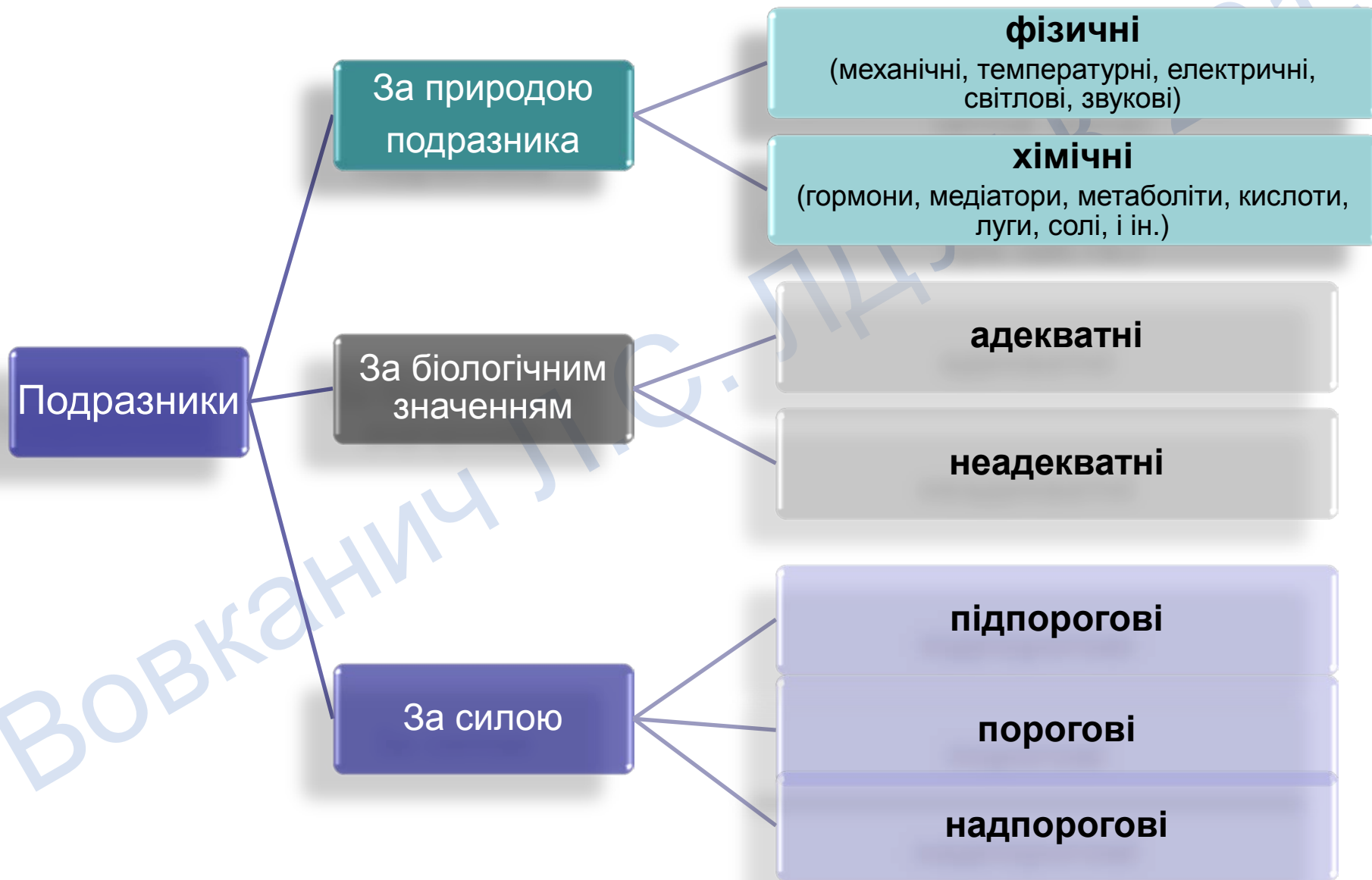
Специфічні

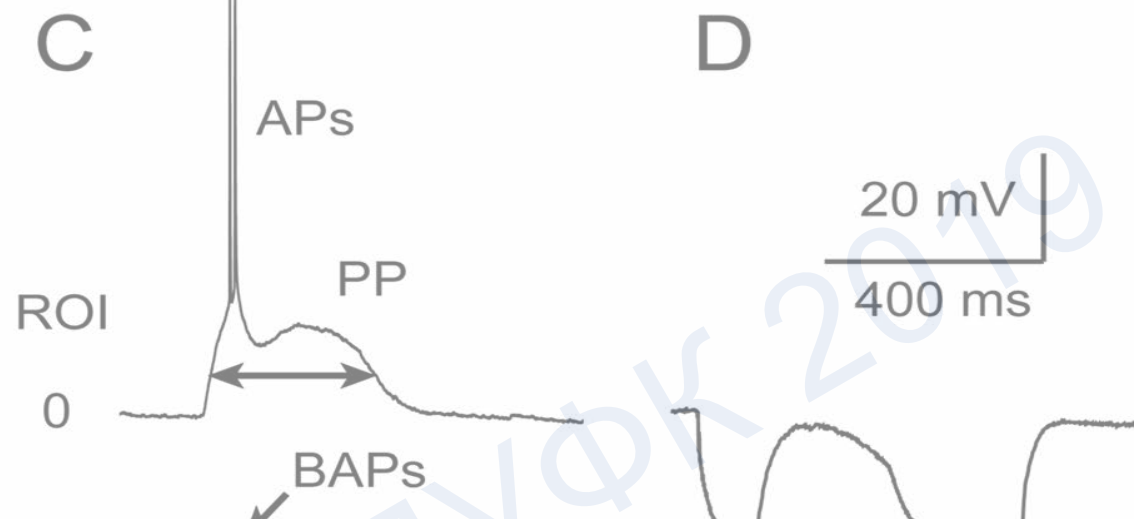
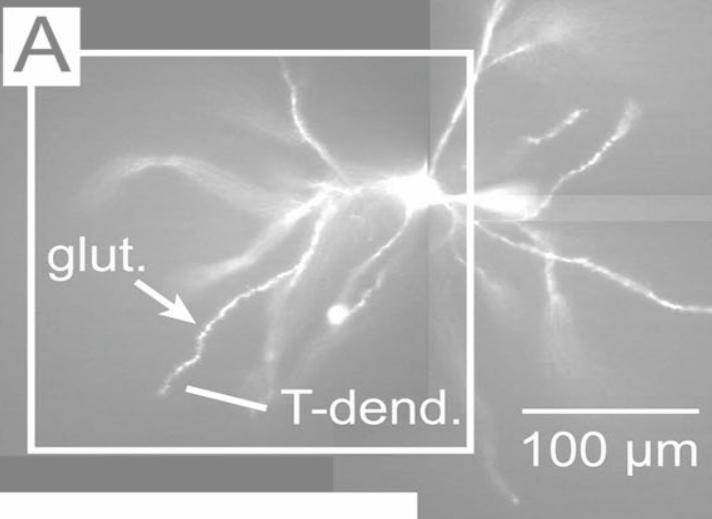
- скорочення, утворення нервового імпульсу, секреція.

Неспецифічні

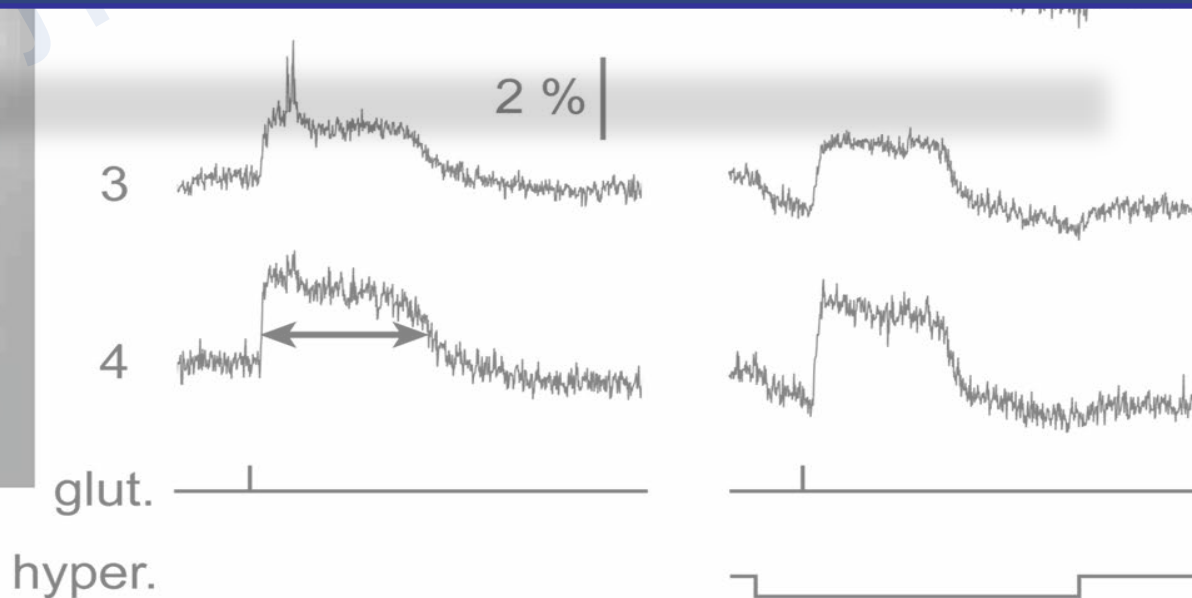
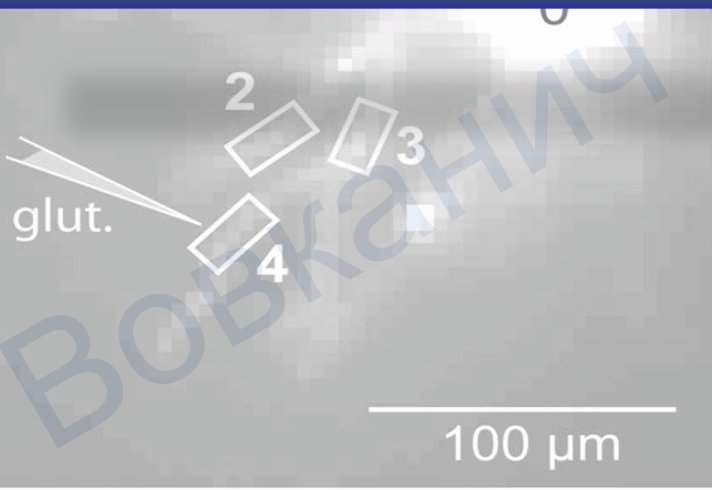
- посилення обміну речовин та енергії;
- кількісні та якісні зміни складу тканин;
- зміна електричного потенціалу мембрани.

КЛАСИФІКАЦІЯ ПОДРАЗНИКІВ

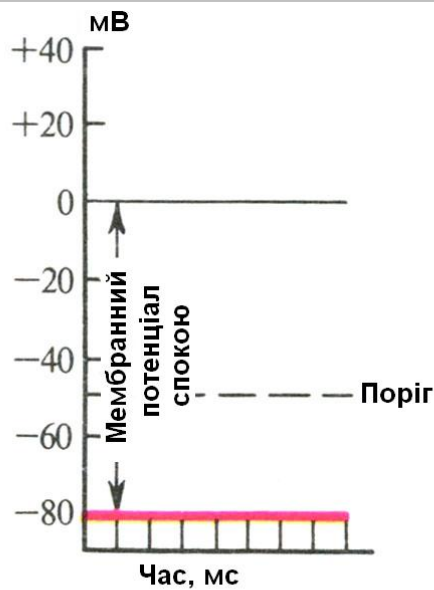
5. БІОЕЛЕКТРИЧНІ ЯВИЩА У ТКАНИНАХ

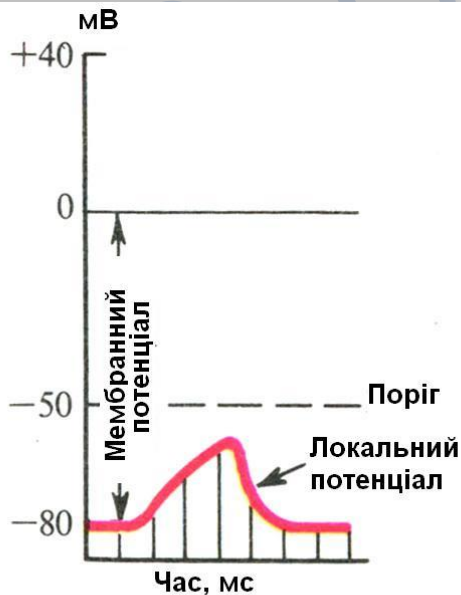
ХАРАКТЕРИСТИКА БІОЕЛЕКТРИЧНИХ ЯВИЩ

Біоелектричні явища

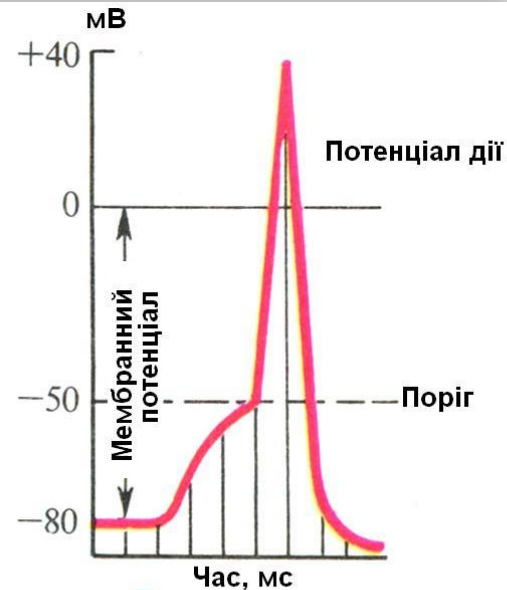
Мембранний потенціал спокою

Місцевий (локальний) потенціал

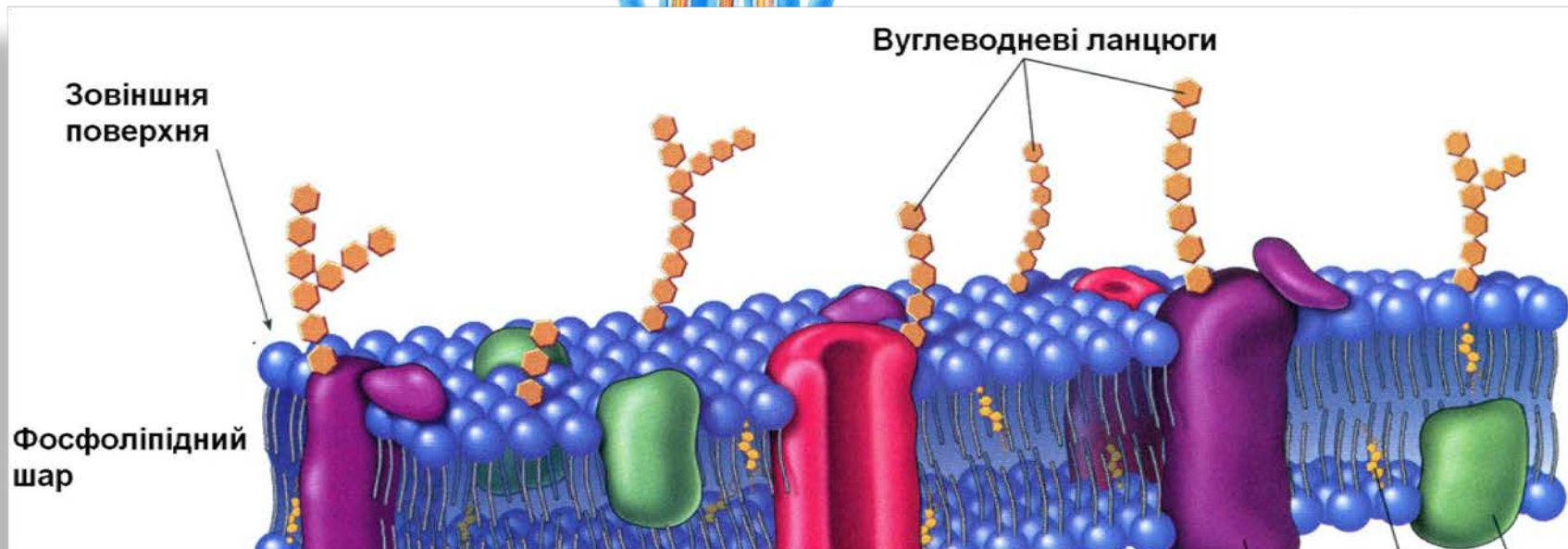

Потенціал дії

БУДОВА І ФУНКЦІЇ КЛІТИННОЇ МЕМБРАНИ

Мембрана клітини

Функції біологічної мембрани

Розмежу-
вальна

Біотранс-
формуюча

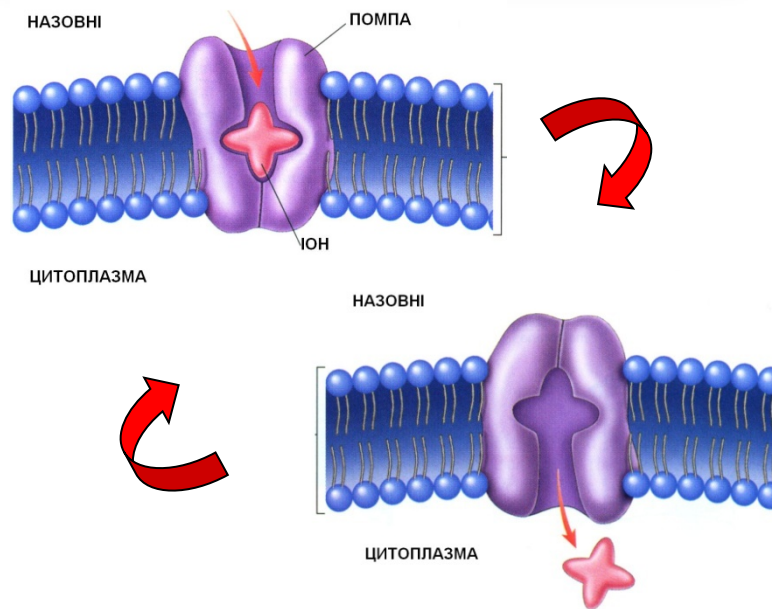
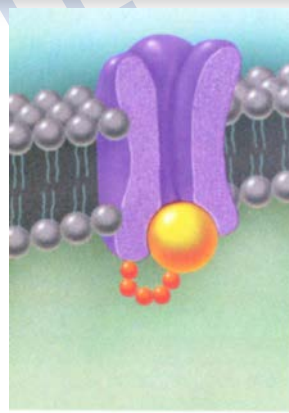
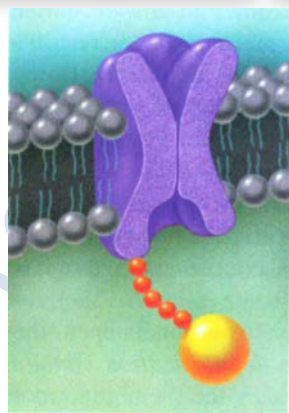
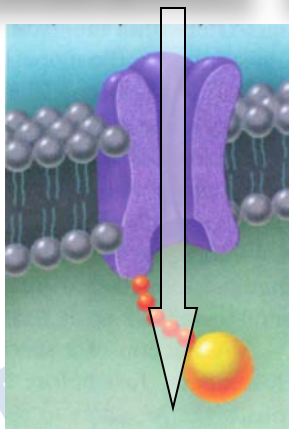
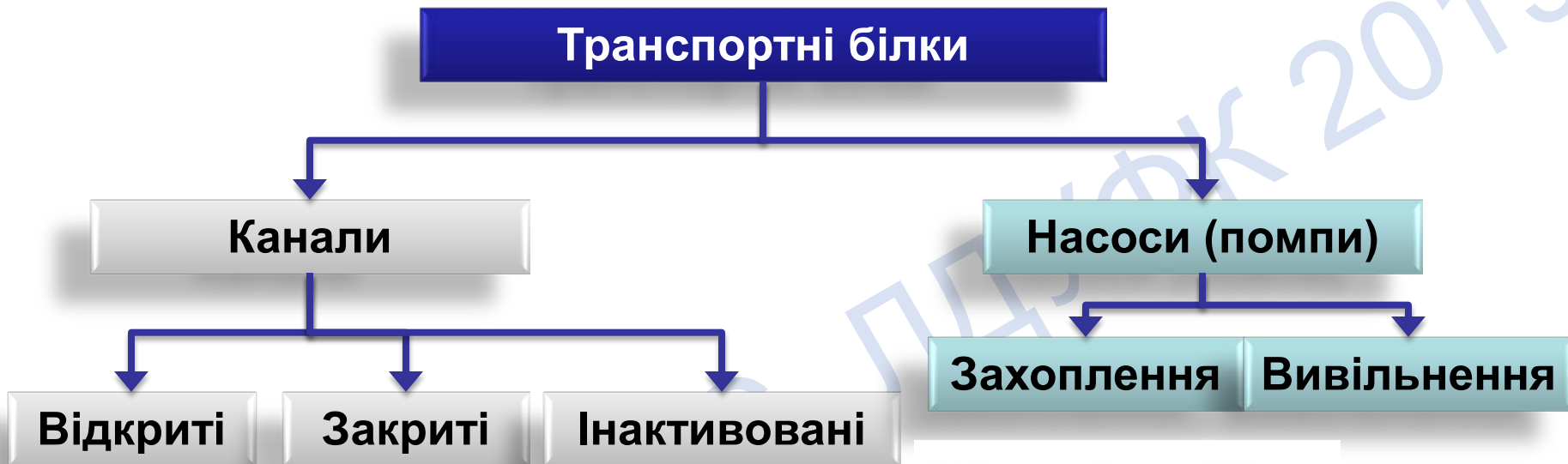
Транспортна

Рецепторна

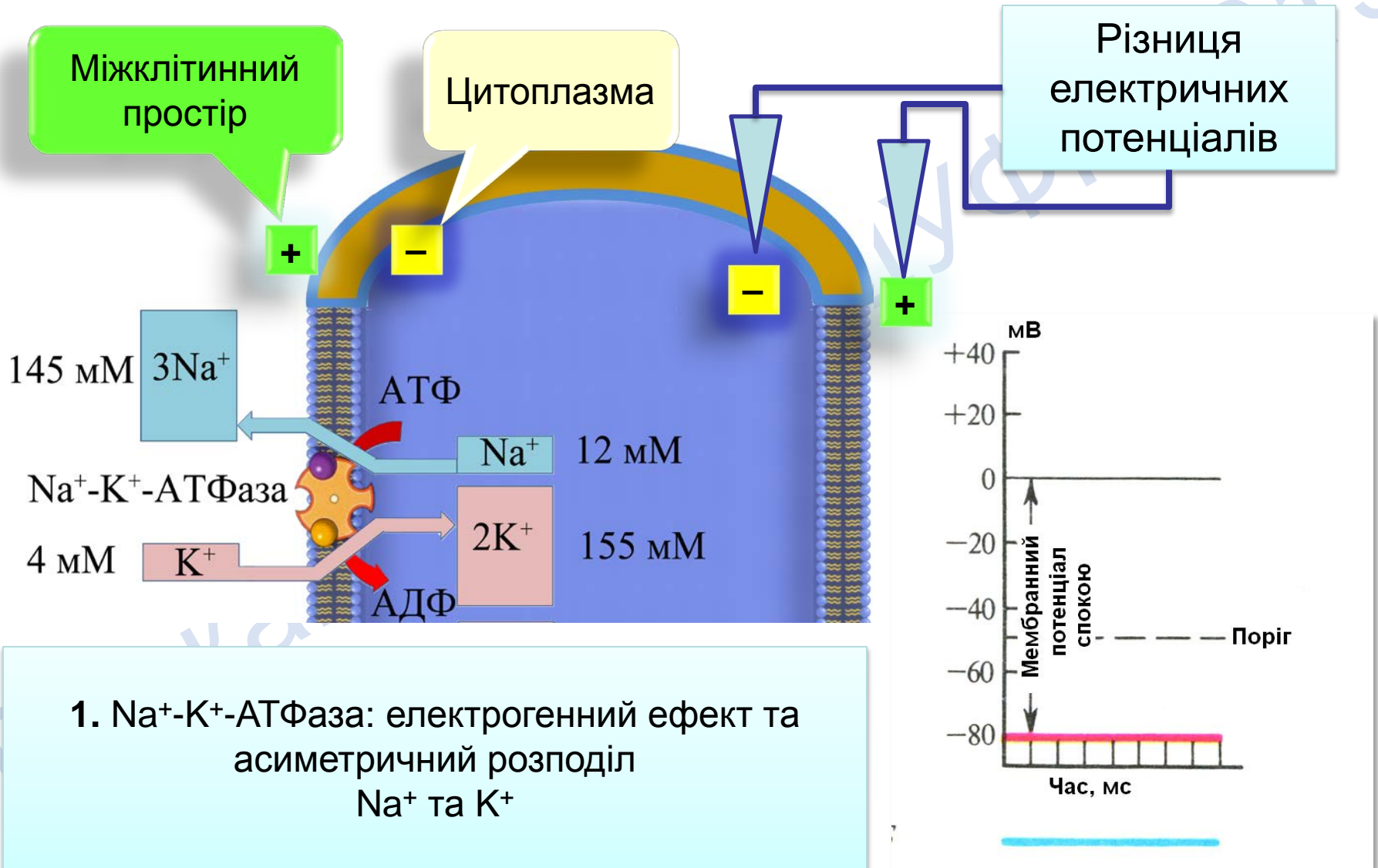
Міжклітинна
взаємодія

Генерація
біоелектрич-
них
потенціалів

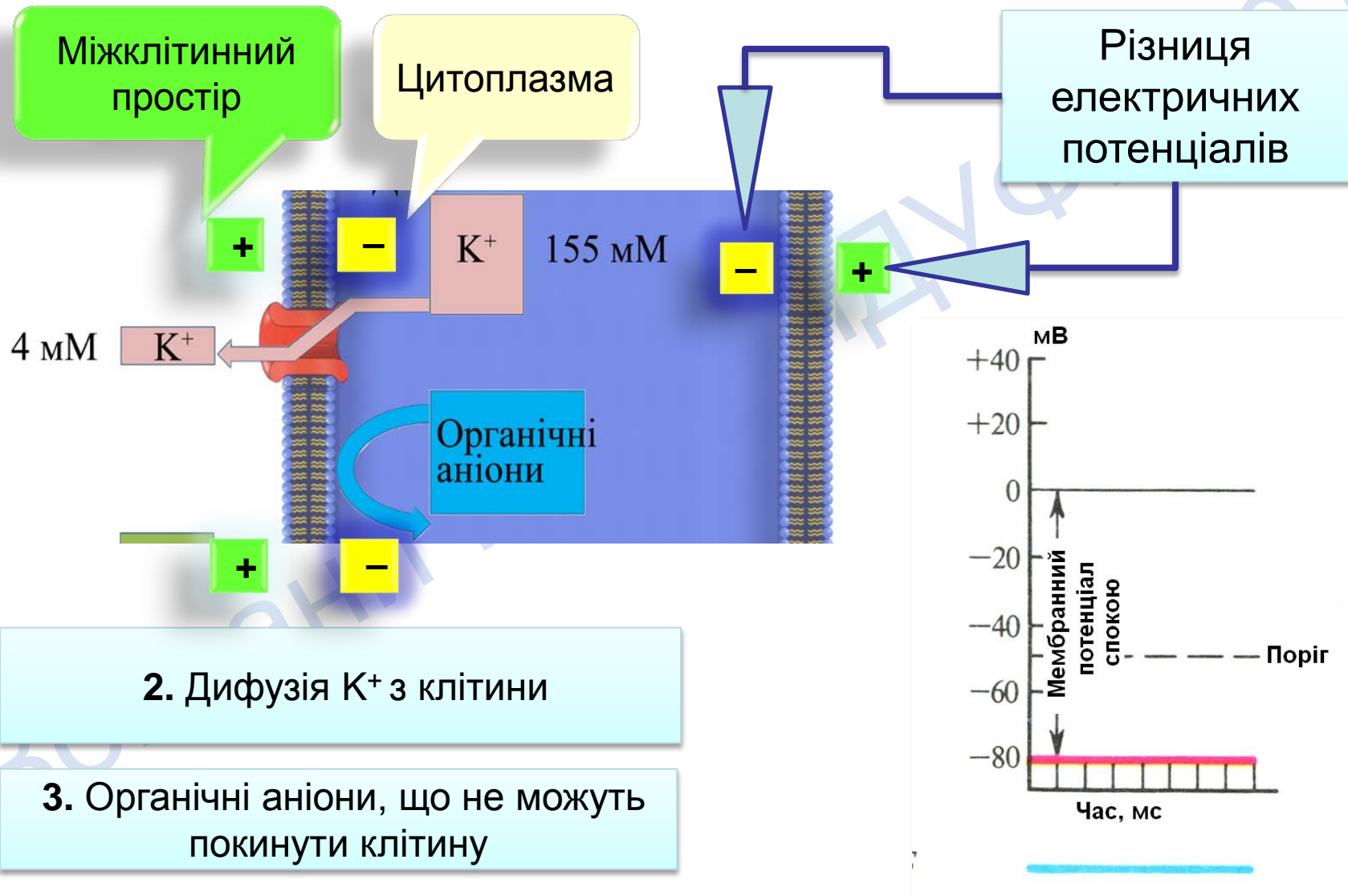
ТРАНСПОРТНІ СИСТЕМИ МЕМБРАНИ

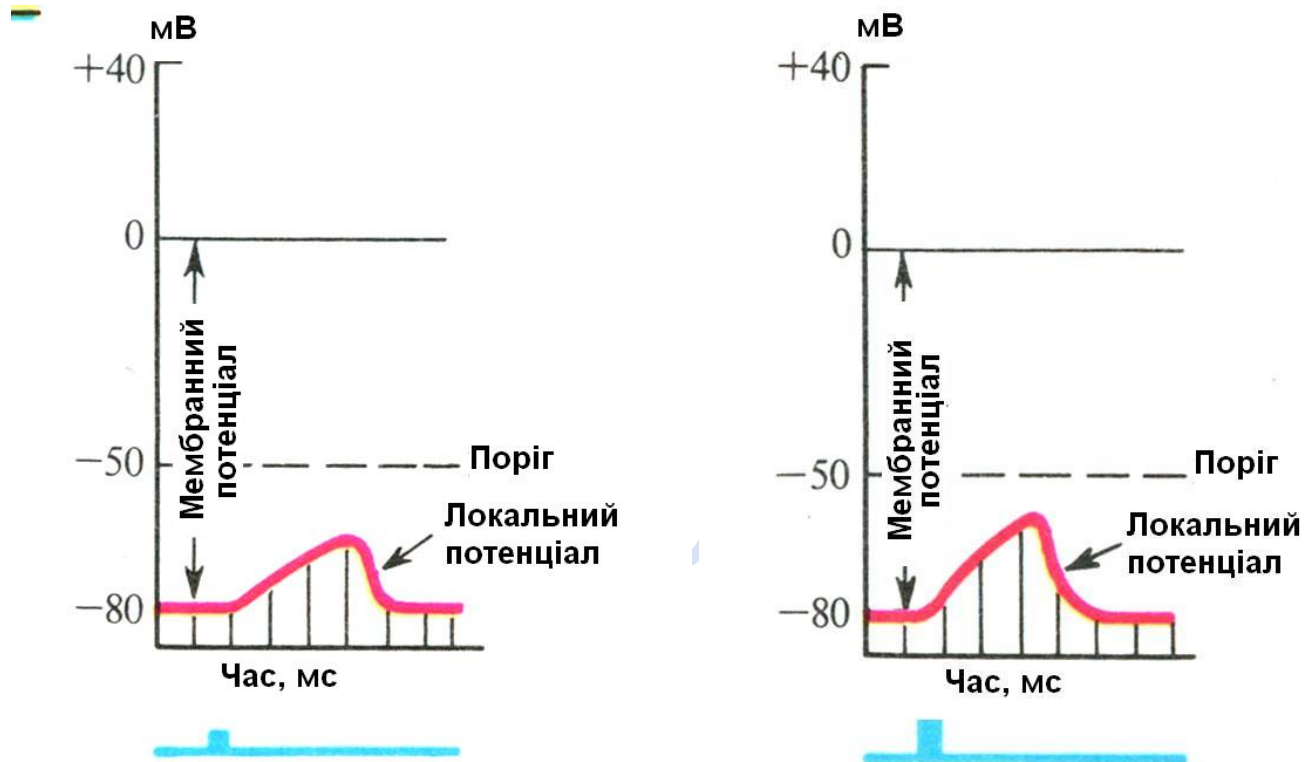
МЕМБРАННИЙ ПОТЕНЦІАЛ СПОКОЮ

МЕМБРАННИЙ ПОТЕНЦІАЛ СПОКОЮ

МІСЦЕВИЙ (ЛОКАЛЬНИЙ) ПОТЕНЦІАЛ

- Виникає під впливом підпорогових подразників,
- Амплітуда (10-20 мВ) і тривалість залежить від сили і часу дії подразника,
- Зникає після припинення дії подразника,
- Не здатний поширюватись по мембрані.

ПОТЕНЦІАЛ ДІЇ. ФАЗИ РОЗВИТКУ

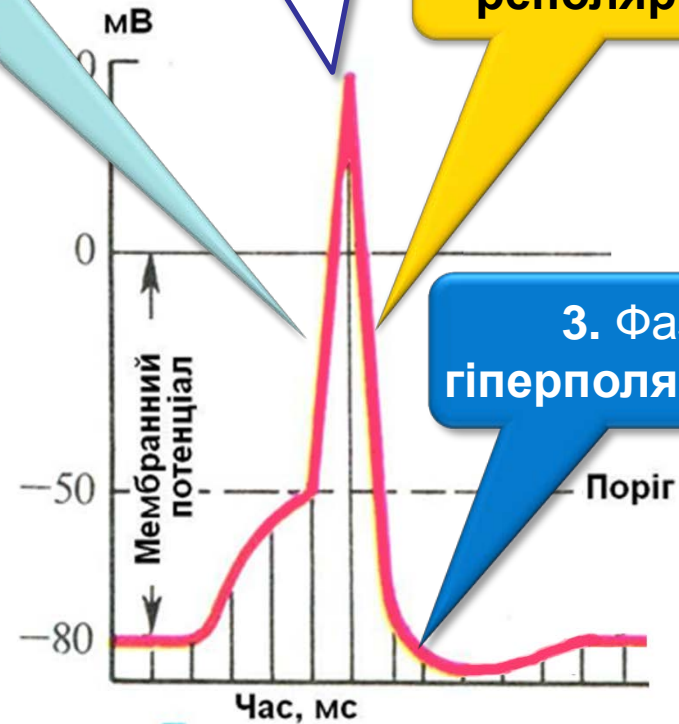
- Виникає під впливом порогових і надпорогових подразників,
- Має пікоподібну форму, складається із трьох фаз,
- Амплітуда (60-120 мВ) і тривалість (1-5 мс.) сталі,
- Розвивається після припинення дії подразника,
- Може поширюватись по мембрані.

1. Фаза деполяризації

Овершут (реверсія заряду)

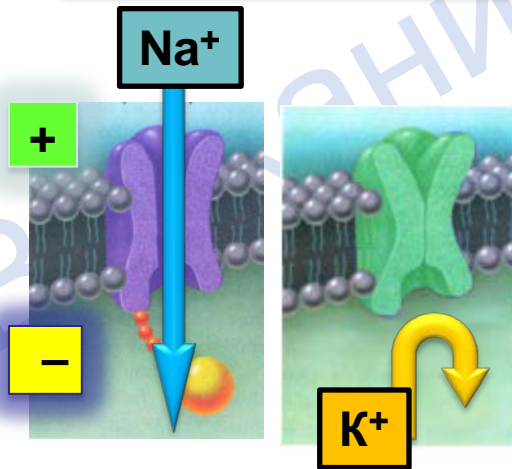
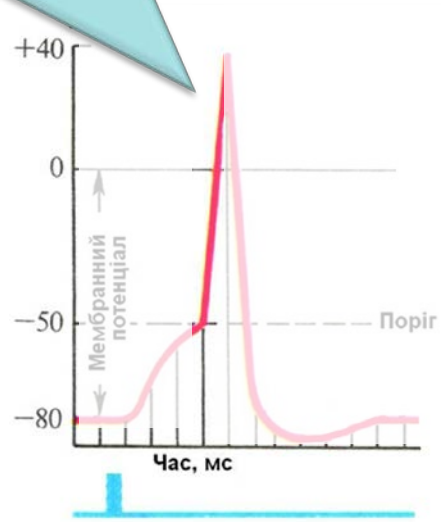
2. Фаза реполяризації

3. Фаза гіперполяризації

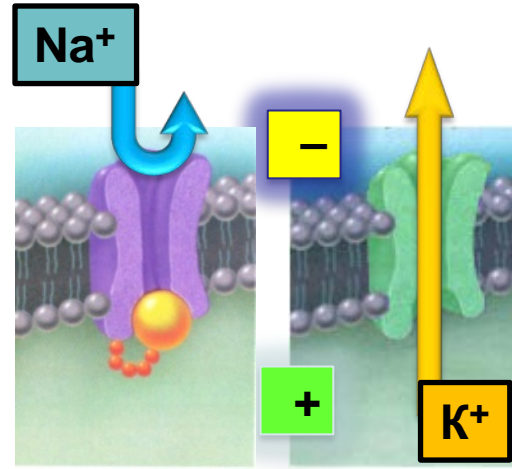
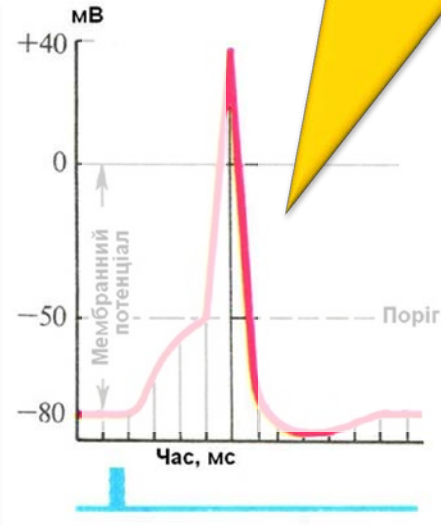

ПОТЕНЦІАЛ ДІЇ. МЕХАНІЗМИ ВИНИКНЕННЯ

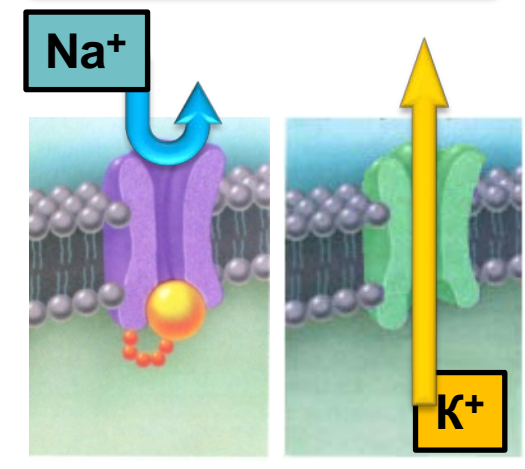
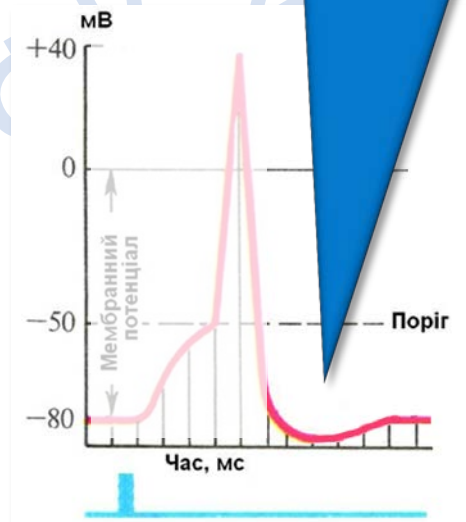
1. Фаза деполяризації

2. Фаза реполяризації

3. Фаза гіперполяризації

іал дії

0

реверсія потенціалу

нульовий рівень

6. ЗМІНА ЗБУДЛИВОСТІ У ЦИКЛІ ЗБУДЖЕННЯ

-90

потенціал спокою

фаза гіперполяризації

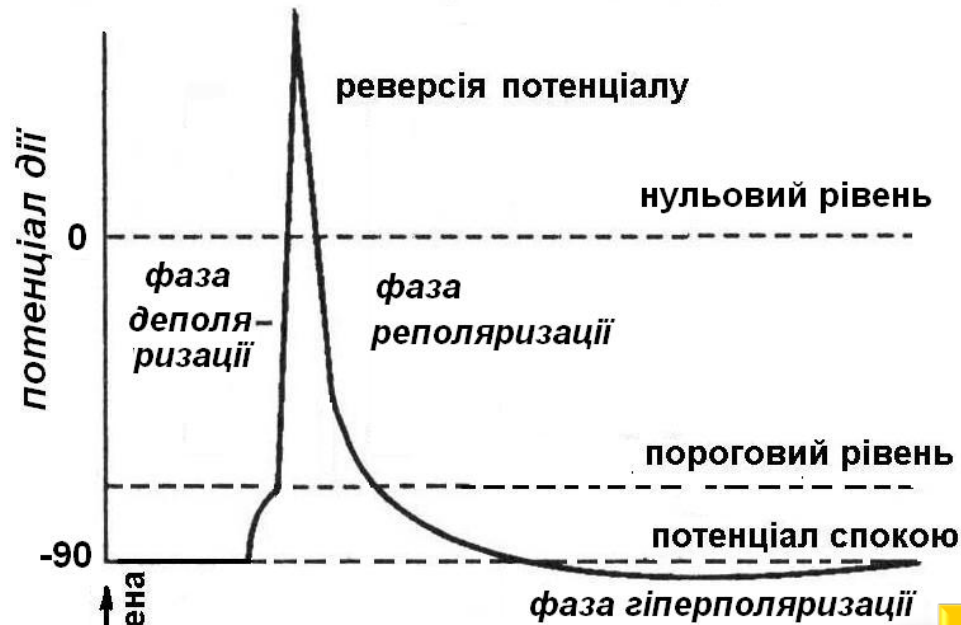
збудливість

знижена підвищена

↓

↑

Зміна збудливості у циклі збудження

збудливість

↑ підвищена
↓ знижена

Супернормальна фаза

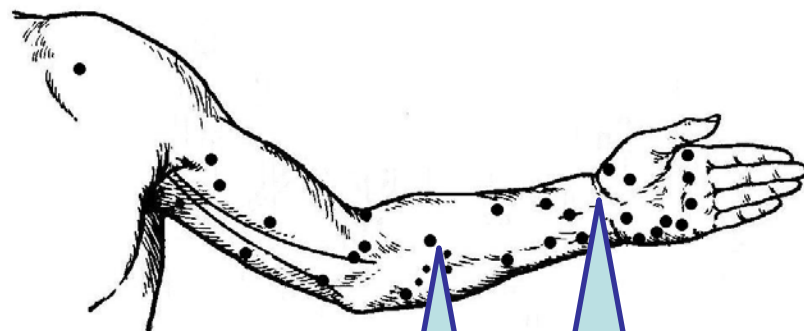
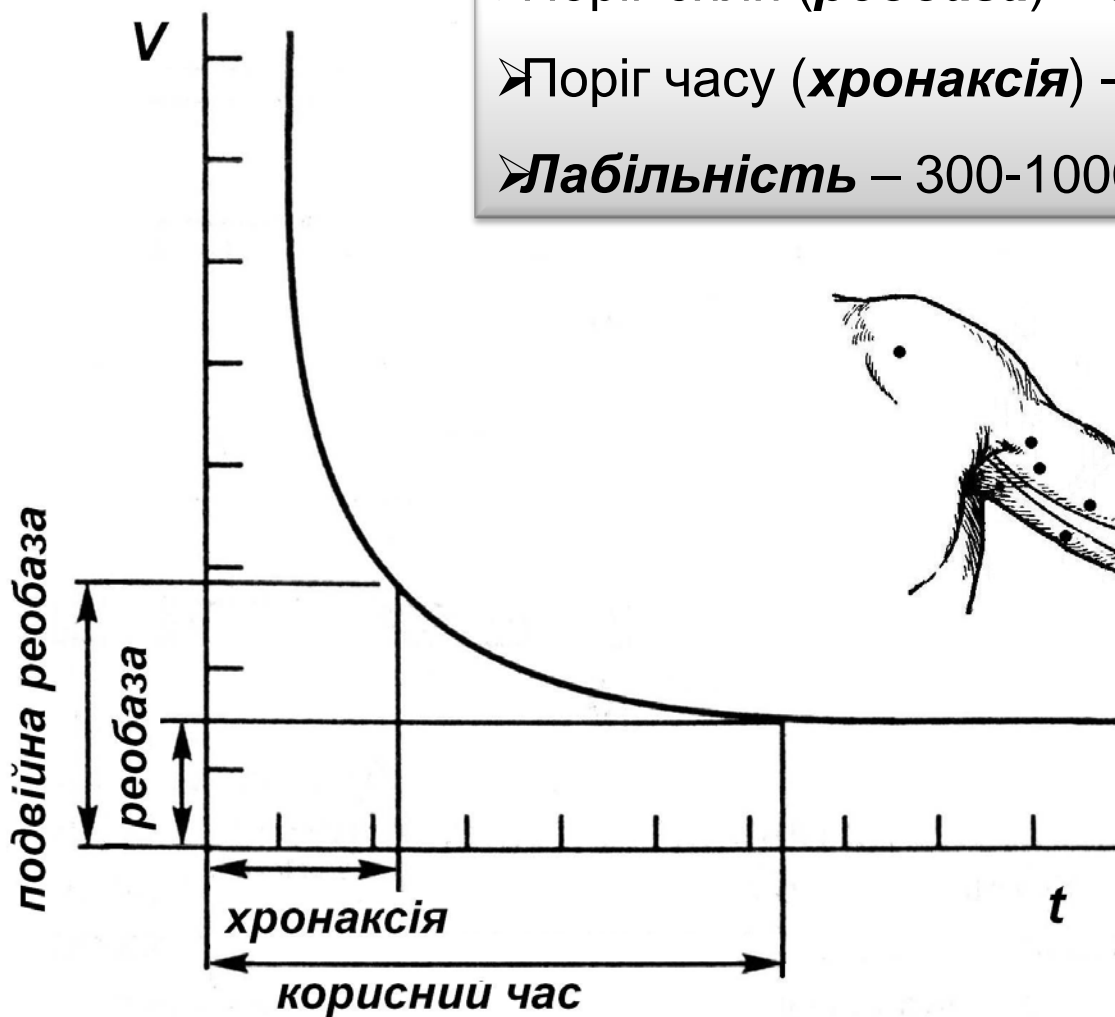
Відносна рефрактерність

Абсолютна рефрактерність

Відносна рефрактерність

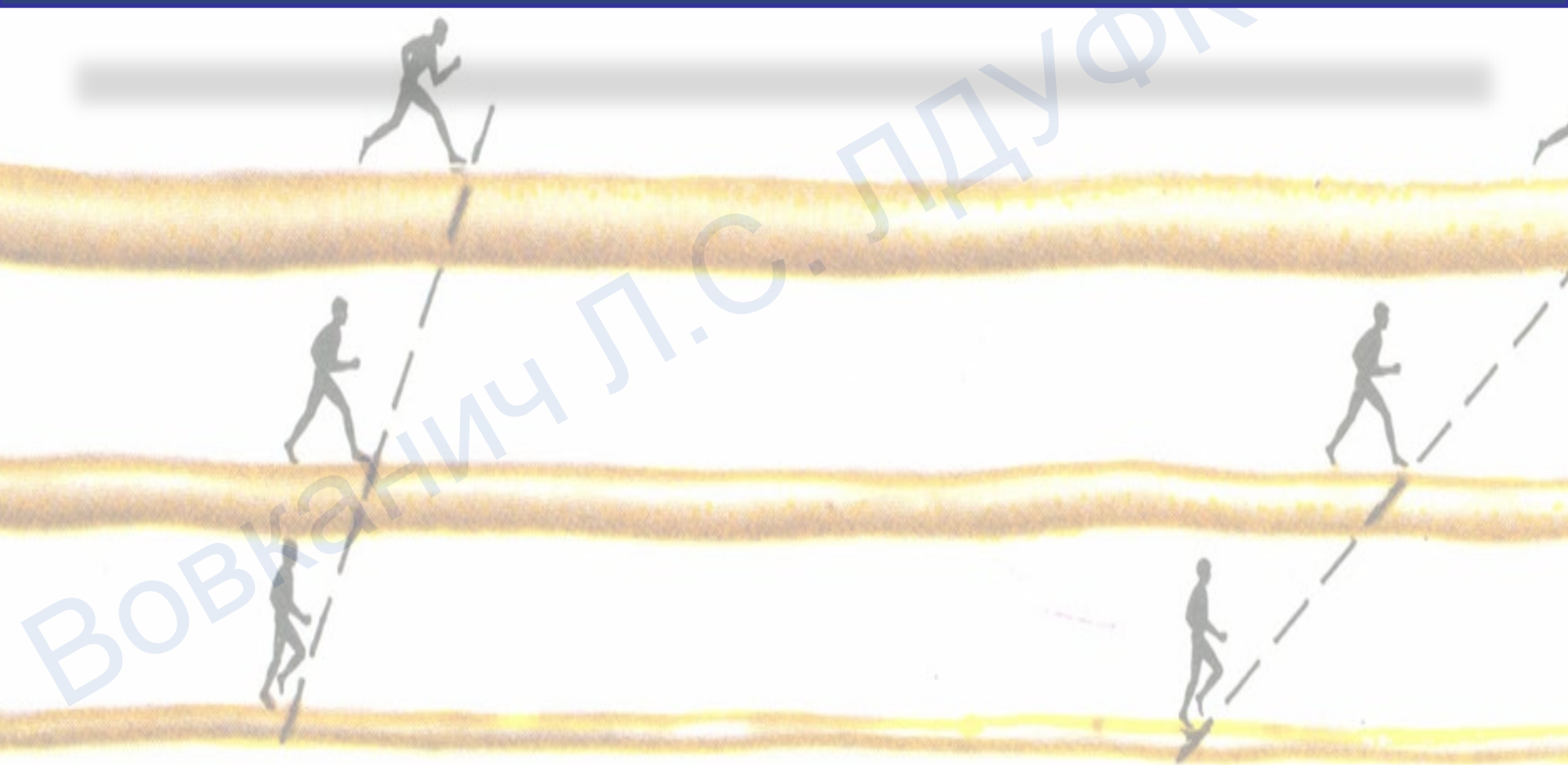
ПОКАЗНИКИ ЗБУДЛИВОСТІ НЕРВОВО-М'ЯЗОВОГО АПАРАТУ ЛЮДИНИ

- Поріг сили (*реобаза*) – 5-12 В
- Поріг часу (*хронаксія*) - 0,02-0,08 мс
- *Лабільність* – 300-1000 Гц

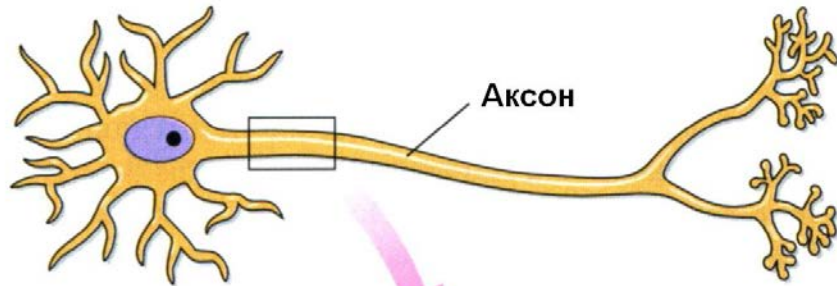

Подразнення
постійним
струмом

7. ПРОВЕДЕННЯ ЗБУДЖЕННЯ ПО НЕРВОВИХ ВОЛОКНАХ

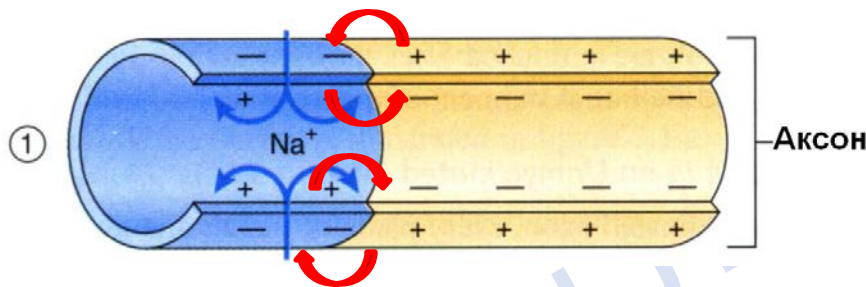

ПОШИРЕННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ДІЇ ПО МЕМБРАНІ

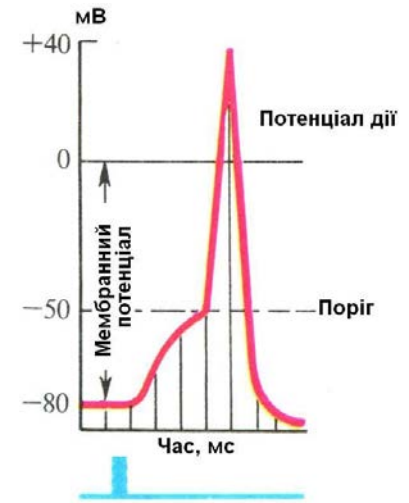
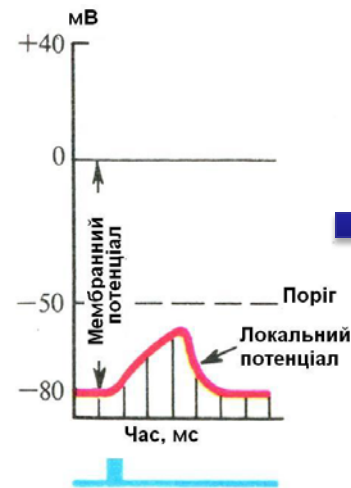
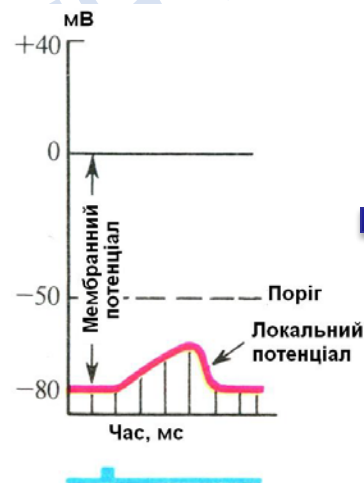
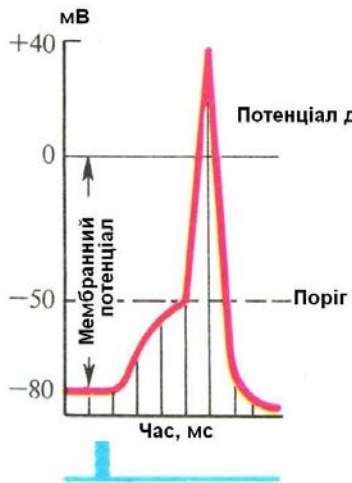
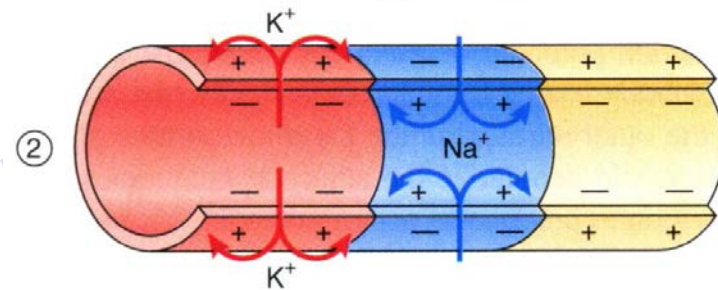

Механізм “колових струмів”,
швидкість поширення
потенціалу дії - 1-3 м/с

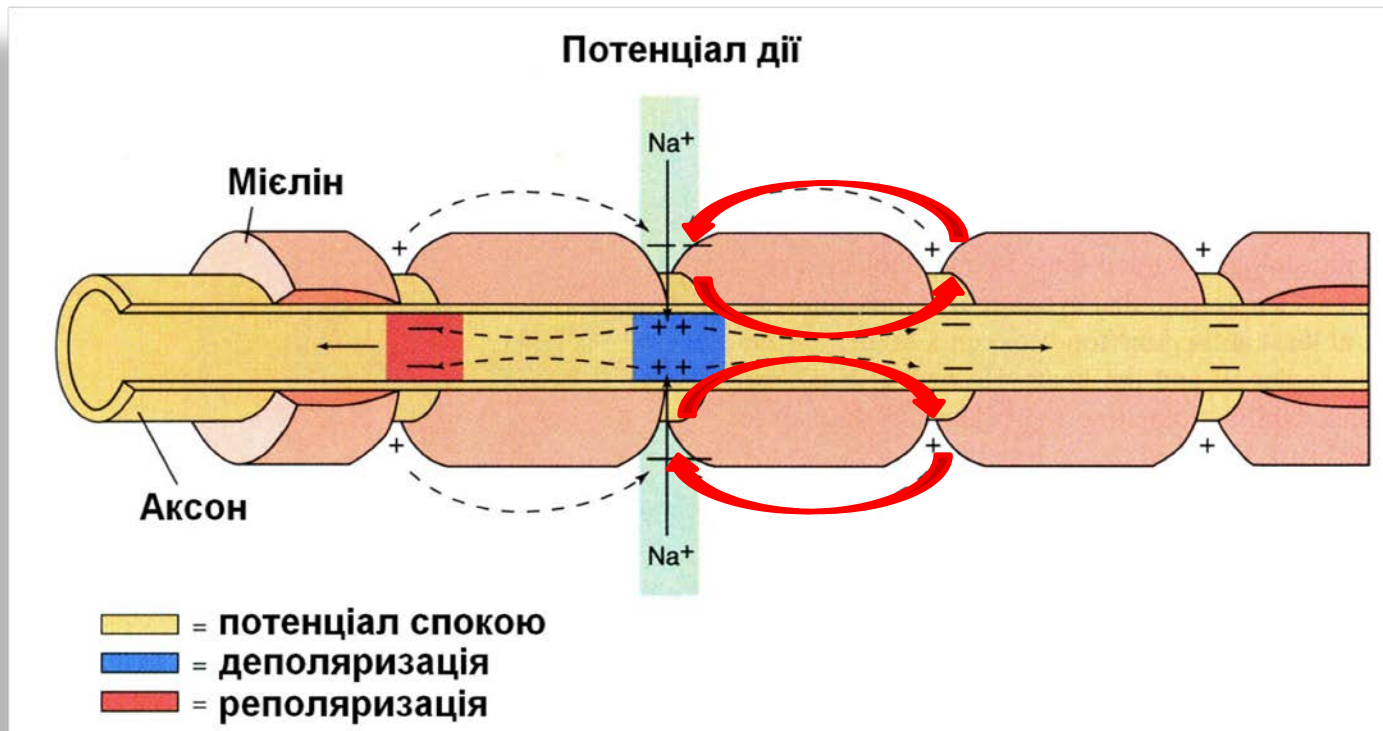
Перший ПД

Другий ПД

ПОШИРЕННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ДІЇ ПО МЕМБРАНІ

Стрибкоподібне, *сальтаторне* поширення збудження колові струми замикаються між перетяжками Ранв'є швидкість поширення ПД - до 120 м/с

ТИПИ НЕРВОВИХ ВОЛОКОН У ССАВЦІВ

Тип волокна	Діаметр, мкм	Мієлінова оболонка	Швидкість поширення, м/с	Функція
Aα (I)	12-20	Так	70-120	Моторні (екстрафузальні волокна), сенсорна (пропріорецептори)
Aβ (II)	5-12	Так	30-70	Сенсорні (дотик, тиск)
Aγ	3-6	Так	15-30	Моторна (інтрафузальні волокна)
Aδ (III)	2-5	Так	12-30	Сенсорна (біль, холод, дотик)
B	<3	Так	3-15	Ефекторні (прегангліонарні автономної НС)
C (IV)	0,4-1,2	Ні	0,5-2	Сенсорні (біль, температура, окремі види механорецепції)
	0,3-1,3	Ні	0,7-2,3	Ефекторні (постгангліонарні симпатичної НС)